

શ્રી રાણી પંચમ પ્રથમ વંડ.

પિતાવનાર.

સ્વસ્થાન શ્રી જવાસના રાજ કવિ રાજગોર.
નાનજી પુરુષોત્તમ ઉર્ફે કલાંત કવિ.
નિવાસી મોરબી-હાલ જવાસ (રાજપૂતાણા)

છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર.
રાજગોર મણીશંકર ડોસાભાઈ.
(મોરબીવાળા)

પ્રથમાવૃત્તિ.

પ્રત ૧૦૦૦.

સંવત ૧૯૭૪

સને ૧૯૧૭.

અંથ સ્વામીત્વના સર્વ હક્ક અંથ કર્તાએ સ્વાધીન રાખ્યા છે.

શ્રી સત્યવિજય પ્રીન્ટીંગ પ્રેસમાં શા. સાંકલચંદ હરીલાલે
છાપી પાંચકુવે નવે દરવાજે-અમદાવાદ.

મુદ્ર્ય ૩. ૦-૨-૦.

ગ્રંથસંગ્રહ વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
 ગાંધીવાદ
 ગ્રંથાલય ગ્રંથાલય ગ્રંથાલય
 ૭૫૪૪

ઉદ્દેશ.

ઉપજાતીવૃત્ત.

પીનસ્તનીએ નયનો નચાવી,
 પ્રીતિ તણે પંથ દીધો બતાવી;
 વિચારતો હું વનિતા નિષેધ,
 તે હું થયો લુબ્ધ પ્રિયે વિષેશ.

અસ્તુ.

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૌપીરાભિદ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૭૫૨૪ વર્ગીક

પુસ્તકનું નામ ૩ બાલ્કી સંગ્રહ - ૧

વિષય ૬-૧૪

કવ્વાલી ગૂજલ સંગ્રહ.

પ્રથમ ભાગ.

(કવ્વાલી.)

૧.

ધરક અંજમની વાતો, કાષ કામીલને જમ પૂછો;	
વીતી હોય જેહને ચારો, તહીં દીલ ખોલી જમ પૂછો.	૧
હુસ્ન મહેતાબ પર આફ્રીન, થયેલાને જમ પૂછો;	
નયન નરગીસની લીજજત, કાષ આશકને જમ પૂછો.	૨
અમર શમશીર અક્ષુની શીક્ત ધાયલને જમ પૂછો;	
નીઝારા જખ્મના જહીર, કાષ બીસ્મીલને જમ પૂછો.	૩
ધરક આગરને માલુમ, હકીકત ત્યાં જમ પૂછો;	
અજબ અલ મસ્ત જખર જસ્તો, બનેલાને જમ પૂછો.	૪
ઝીકર કરતા દીવાનાની, બાગરે ચાર જમ પૂછો;	
અદાલત ધરક લાંડનમાં, સીપારસ લખ જમ પૂછો.	૫
ચુકાદા પ્રેમના મશહુર, અરે મુનસફને જમ પૂછો;	
મીલાવી મુનસીને દફતર, ખોલાવી વાત જમ પૂછો,	૬
પીધેલી પ્રેમની પ્યાલી, એવા પ્રેમીને જમ પૂછો;	
અગર જમ "કલાંત"ને કાઢે, વિનયથી વાત જમ પૂછો.	૭

(કવાલી.)

૧.

તિહારા પગ તણી રજજો, જમીન પર આંખથી જોતો;
 તો અંજન તુલ્ય મન માની, ગુમાની સર્વ ગમ જોતો. ૧
 મુને રોવા નથી દેતી, છાત્રી તવ ચક્ષુ સામે રહી;
 ઉભય આલમ નહિ તો હું, કુઆવા વખત કરતો નહિ. ૨
 પરી તવ પાદુકા પ્યારી, ઠદી જો હોત મુજ કરમાં;
 ચડાવી શીર પરે ફરતાં, બતાવત ઇશક આલમમાં. ૩
 બોલાવત તું અગર મુજને, કસમ છે તાહરા પગની;
 કોઇ આવે પગે ચાલી, હું આવત માહરી દ્રગથી. ૪
 તીહારા ઇશકનો ખીમાર, મરે આખીર તવ ગમથી;
 મુનાસીફ જોઇને જતો, “કલાંત” તુંને અરે દ્રગથી. ૫

(કવાલી.)

૩.

જુદાઇ તાહરી જલોમ, જખર જહીર જફા કરતી;
 કફા આ કલાંત પર કામા, ચઇ જરની જગર જરતી. ૧
 લઇ ખંજર અરે દીલજન, કરીજ કતલ આશકને;
 જુકાવી શીર રહીશ ઉમો, બતાવા ઇશક આલમને. ૨
 અરે આશક ગુલામીમાં, સદા કરતું અદા રમણી;
 અગર અબુ કમાનોથી, હણે તાર્તા તીરો નમણી. ૩
 દુબેલાને દુબાવે શું, મરેલા ને ન મારે તું;

પડેલા ને પછાડે શું, બળેલા ને ન બાળે તું.	૪
દયા દીલદારની દીલમાં, કરી દાખીલ કમલ નેની;	
નીઝારા ચશ્મના કરતી, ચાહક ને દર્શ તું દેની.	૫
કમર લચકાવતી લલના, લલિત તું લેહ ભર આવી;	
લગાવી લે ગલે ગોરી, મધુરી મુખ મલકાવી.	૬

(કવાલી.)

૪.

ન છોડો પ્રેમ પંથીને, દીવાની ઓ અરે ? દુનીઆ;	
બળેલા દેહને બાળી, નિમક છાટો નહિં અહીંઆ.	૧
ઇશ્ક અગ્ની વિષે બળતા, પરે શું રાંભ દેવાને;	
દયા દીલથી વિસારીને, ધસો શું શ્રાપ લેવાને.	૨
ચતાં જુદાઇ માશુકની, ખુદાઇની તજ પરવા;	
ગંદાઇ શીર ધરી ફરતો, સચ્ચાઇ શુદ્ધ હું કરવા.	૩
છતાં જો વેર લેવાની, ઇચ્છા ઉરે અતી હોયે;	
નમાવી શીર ઉભો હું, કરોને ધ્વંશ શું જોયે.	૪
અરે યારો અરજ મારી, ઉરે આ અલપ તો લેજો;	
કલેજું બહાર કહાડીને, પછી અગ્ની નહીં દેજો.	૫
ચીત્તામાં ભસ્મ નહિં કરશો, કાગળમાં દફન નહિં કરશો;	
રૂધીર પુલેલમાં ધાલો, મોહીનીને શીરે ભરશો.	૬
બનાવી હાડતી ચુડી, ગાગર આ માંસની કરજો;	
સમર્પી એ સલુણીને, ન રનેહિ “કલાંત” વિસરજો.	૭

રસીક ઓ રમ્ય રમણીના, હવેલીના અશ્રુખામાં;
 અગર દીવાલ દરવાજે, કે પલકા પર કાં પડખામાં.
 દરશ હરદમ જહીં થાયે, નવેકું વીહું ના બારા;
 તહીં રાખી કલેજું આ, ગુન્હા માફી કરે ભારા.

(કવાલી.)

૫,

ફસારી ઇશક ફંદામાં, શુમાની ગર્વ શું કરતી;
 હુરી મહતાબ મુખ તારું, છુપાવી શર્મ શું ધરતી.
 લગાવી ઇશક ખંજરતે, કલેજું કલાંત આ કીધું;
 કલીત તરી સુભાગ સુરતી, થડાના દર્શ તેં દીધું.
 નયન નરગીસ નીઝારેશી, નવેલી નેહ અઘ બરતી;
 કરી આ દેહમાં વર ગેહ, લગાવી લેહ કયાં ફરતા.
 તીહારા ચશ્મનો ચાકર, ચતુરાં ચાહ ચીત ધરતો;
 દીવાની દર્દીનું દુઃખ દુર, થયા તિલુ આહ! ઉચરતો
 અગરજે આ જલે જાહીર, વિયોગે “કલાંત”નું કામા;
 તથાપી શું ખની નિર્દય, સલુણી સ્નેહ ભર શ્યામા.

(કવાલી)

૬

નયનથી જ્યારની નીરખી, નવેલી નેહ ભર નમણી;
 ચોટી ચીત ત્યારની ચતુરાં, હરે મન મોહીની હરણી.

પુછો નહિં દીલ બજીભીલમાં, અજળ વસ્તું વસી એવી;
 નદીનમાં એન જરા પડતું, ગધ નીંદ્રા નયન લેવી. ૨
 પાછ ગધ પ્રેમની પ્યાલી, રસીલી રમ્ય રઢીઆણી;
 જગાવી ઇશકની જ્યોતિ, ફરીશું ના મળી પ્યારી. ૩
 અજળ સોહીની સુંદર એ, ગજળ મન મોહીની મુરતી;
 નમાલુમ મુહાંત કેવામાં, બની જાદુ ભરી મુરતી. ૪
 કહે કવિ “ કલાંત ” પ્રિયે રમણી વસીતનમાં આ જાગરમાં;
 મયો આક્રીન આશક આ, ન માશુક શું ધરે ઉરમાં. ૫

(કવાલી)

અરે ! માશુક વિયોગે હું, બની બેઠો થઇ બાવો;
 મીલાવો કાઠ મનહરણી, અરે જાઓ ન રીખાવો; ૧
 રસીકડીની લલિત લહેરો, ઉછાળા અંગમાં મારે;
 બતાવું ચીત કયાં ચીરી, વિરહની વેદના ભારે. ૨
 તિહારાં તીર સમતીરઝાં, નયન તારાં તપાવે છે;
 હુબેલો ઇશક તારામાં, અરે મેને દુભાવે છે. ૩
 નજર તવ નાજની તલવાર, કલેજુ કાપતું ભારી,
 અરે ? તવ ઇશકની કફની, ગલે છાપ રહી પ્યારી; ૪
 ધરીઆ ઇશકની સેલી, કમંડલ ઇશકનું કર છે;
 વિભુતી ઇશકની અંગે, ઇશક ઝોળી વળી વર છે. ૫
 ખેર ! તવ ઇશકની જ્યોતિ, રંગો રંગમાં જવાત છે;

વળી શામામિમાં પશુ જો. હવા હરદમ ફેલાઈ છે. ૬
 જોવું હું જગતમાં જ્યાં જ્યાં, તહીંતું તો નજર આવે,
 વિના તારા ન પેખું હું, “ કલાંત ” મનનાં અવર લાવે. ૭
 બળે છે વિહ્ અગ્નીથી, જીગર જીઓ અરે ? માફ;
 દયા દીલ દોસ્તની દાખી, કહો કાઈ કેણુ જઈ પ્યારું. ૮
 મલપતી જો બતાવે મુખ, નીઝારો નયનનો મારી;
 દુષ્ટ દીદાર દીલારામ, પલક સામી રહે પ્યારી, ૯
 લાઈ નીજ કર વિષે સુખન, જોઈ આ “ કલાંત ” ના સામું;
 માનીશ મન સ્વર્ગનું સુખ હું, મરીશ ત્યારે ગતી પામું. ૧૦

કવાલી.

૮

જગતની જળ જીડીમાં, ફસે છે શું ફસે છે શું;
 કરમની હામ વિણુ કમર, કસે છે શું કસે છે શું. ૧
 તવંગર તું થયો તેથી, નહિ મુક્તી મળે જેથી;
 અમીરી આજ છે એથી, હસે છે શું હસે છે શું. ૨
 ધરી વસ્ત્રો ઉતમ અંગે, રમે રજની જઈ રંગે;
 કરી બદ કૃત્ય ઉમંગે, ડસે છે શું ડસે છે શું. ૩
 બનાવી બાગ સુખપાલો, હવા મહેલોમાં નીત મહાલો;
 કોંતુ સત્ કર્મ વિણુ ઠાલો, વસે છે શું વસે છે શું. ૪
 કહે કવિ કલાંત મદમાતો, તમાસા તાનમાં ગાતો;
 રતીના રાસ નીત ગાતો, બસે છે શું બસે છે શું. ૫

(કચાલી)

૯

- અહા ? દીલગન દીલબર દીલ, લગાવી શું સતાવે છે;
 નયન ખંજરથી મારીને, બેહોશ કાંતું બનાવે છે, ૧
- જુદાઈ શું મુકદ્દરમાં, લખી છે જન મારી હાય;
 વિના મહતાબ મુખ જોયે, સીતમ તન પર અતીશય થાય. ૨
- કહું ક્યાં ખ્યાન હું મારું, તવારીખ ઇશ્કની થાયે;
 નથી ચરમોથી પલ ભર દુર, સુલગ સુરતી અરે હાયે. ૩
- નથી દીન રેનમાં સુતો, નથી ખાતો નથી પીતો:
 લગાવી ધુન તારી હું, ગાઉં તવ નામના ગીતો, ૪
- તીહારા નામ વિણ જીવ્હા, નથી શાંતિ જરા ધરતી;
 તીહારા ચરમની ખુશી, ફીદા હરદમ મને કરતી. ૫
- મીઝાજ હુશ તારાની, નથી ખ્યાલે ધડી ખસતી;
 જીકર તારી આ જીવ્હાથી, કરીને. હું કંઈ કુસ્તી. ૬
- પડ્યો ખીમાર મરવાને, દવા દે આવ એ પ્યારી;
 ખુટી દઈ ઇશ્ક નયનોની, બચાવી લે દવા ધારી. ૭
- અદા કર અર્જ આખીરમાં, મૃતક આ દેહ લે તારી;
 મટાડી જીવની જરની, લલુચંકી લલિત નારી. ૮
- બતાવી સંદ્રસમ મુખકું, હરે આ દર્દ ઇન્સાની;
 લગાવી કંઈમાં કરતું, જીવાડી લે જીગર જાની. ૯

મરૂં નવ યાદી હું કરતો, ફરી મહેસર વિષે મળશું;
ક્યોં તેં 'કલાત' એ અરજી, પ્રભુ સામે અમે ધરશું,

૧૦

(કલાલી)

૧૧

અહા ? દોરંગી દુનિઆના, વિકટ વન માહિં બટકું છું;
રઝળતો પ્રેમના પંથે, અહિં તહિં અંધ અટકું છું. ૧
બતાવી ધક્કનો રસ્તો, દગો દમ્મ ક્યાં ગમ જટકી;
લગાવી જખમ જગરમાં, ગમ પાડી અરે ? પટકી. ૨
રીખાવી આમ ઓ રમણી, રસીલી રંગમાં રોળી;
કરી દીલ ખાખ આશકનું, હૈયે પ્રગટી ગમ હોળી. ૩
થતાં યાદી તીહારી જન, ઝરે અશ્રુ દ્રોગે બારી;
જીવાની આ દીવાનીમાં, ગુમાની ગુમ થમ પ્યારી. ૪
હિછાળા મારતું હરદમ, કલેજું વિહંથી તારા;
સનમ આ તાહરો દીલજનન; જપે તવ નામની માળા. ૫
બનાવી કાચ તારી હું. સુંબાચ શોધતો સાણી;
તથાપી ના દયા દીલમાં, અરેરે ? ક્યાં કહું કહાણી. ૬
રહમ કર આવ રસવેલી, નવેલી નેહ બર ઘેલી;
નયનથી નેન મીલાવીને, બચાવી લે બની બેલી. ૭
અરે ઓ બાલમૃગ નયની, અદાલત ધક્કમાં જમને;
તીહારા નેન નરગીસંપર, કરીશ દાવો ખફા થમને, ૮
જલાવી ખાખ તેં કીધો, બતાવીશ એ અદાલતમાં;

- કસમથી શાક્ષી દીવની દષ્ટ, ડરીશ નહિં તાહરી છતમાં. ૯
- નહિં લવું જર જમીન જેરર, હુકમ નામું કરાવીશ હું;
તારા ચુલ ગૌર ગાલો પર, સખંધ સત્વર બળવીશ હું. ૧૦
- છતાં નહિ માનજો પ્યારી, તથાપી નહિ ડરું દીલમાં;
વિલાપત ઇશક લંડનમાં, કરીશ ફરીયાદ જમ પલમાં. ૧૧
- હુરી તવ હુશન પર થમ 'કલાત' લડી સરકાર નહિ ઓહું;
કહે દુનીઆ દીવાનો છે, તથાપી હું નહિ ઓહું. ૧૨

(કવાલી)

૧૨

- અહા ? માશુક આશક પર, ખફા થમ શું સીમ કરતી; ૧
લમાવી ઇશક ખંજરતું, દયા શું ના હવે ધરતી.
- રહે છે ત્યરમમાં તવ ખ્યાલ, નખુદનો ખ્યાલ દીલગની
વળી નારાજ રહેતી સર્વ, અરે ? આલમ આ દીવાની. ૨
- છતાં ગાફીલ બની ગોરી, કરે નહિ યાદ આશકને;
અરેરે શું બની જલમ, જલાવે આમ તામસને. ૩
- દગારો હું નથી બહાલી, ધુતારો હું નથી બહાલી;
છતાં દીલ દાદ નહિં ધરતી, ગુમાની તજ હવે ખાલી. ૪
- ગુંથાવા પ્રેમનો પ્રિય પંથ, લખું વર ગ્રંથ અલખેલી;
છતાં ગુમાન ભર ગોરી, કહે કરવાની શું ઘેલી. ૫
- ન રાખું હું ઉરે પરવા, હુમાયુ પાખની પ્યારી;
છઉં હું ફક્ત ચાકર આ, તીહારો ત્યરમનો નારી. ૬

મળે કદી રાજ આલમનું મળે કદી બીરતનું સહુ સુખ;
 મળે કદી કદપ તરે જાણા, તથાપી હું રહું વિમુખ. ૭
 પ્રથમ કરી પ્રેમ તું પ્યારી, હવે નિર્દય બની નારી;
 નથી એ પ્રેમ મંથોમાં, જરા જો જન વિચારી. ૮
 બની તવ દશકમાં ઘેલો, લગાવું ધ્યાન તારું હું;
 નથી ખાતો નથી પીતો, છતાં હું કાળ માઈ છું;
 નથી પરવા આ આલમની, ગદાઈ શીર મેં ધારી;
 તથાપિ “કલાંત” જુદાઈ, યુરી તવ લાગતી બારી. ૯

(કવાલી.)

૧૩.

અહા દોરંગી દુનીઆમાં, કહું કયાં કર્મની કહાણી;
 જણાવું તેમ જઈ કોને, જખમ આ ધરકનો જણી. ૧
 નીકાલું અખી અંતરની, જઈ કોની કને હાયે;
 કહું કયાં હું અરે રમણી, મુંઝાવું ઉર અકળાયે ૨
 અરે આ જો કદર દુનીઆ, વગોણા માહરાં ગાતી;
 ન જાણે પંથ પ્રેમીનો, તથાપી વ્યર્થ શંકાતી. ૩
 પાછ તેં ધરકનો પ્યાલો, બનાવ્યો મસ્ત મતવાલી;
 ઘડી પત્ત જાય બીનકલની, ગુમાવી કયાં ગઈ ચાલી. ૪
 દીસે સંસાર આ સુનો, ફકીરી લઈ હવે ફરશું;
 અગર દીવાની દુનીઆમાં, ઝીકર તારી હવે કરશું ૫
 કહે છોને દીવાનો દોડાહી, આ અરે દુનીઆ;

જખમ પર છો લગાવે લુણુ, નમેરા નીંદકો અહોઆ. ૬
 ડરીશ નહિ દીલમાં હું, જન, લખીસ લખ લેખણી કરમાં; ૭
 તીહારા હુસ્નની તારીફ, બતાવીશ પ્રેમીને પળમાં. ૮
 કલેજે “કલાંત” થઇ ફરતો, અહરનીશ ગાન તવ કરતો;
 નીંદ્રામાં નામ તવ જપતો, ન ધડી પલ એક વીસરતો. ૯

કવાલી.

૧૪.

અહા ? જામી તાહરી પરજન, કંઈ કુરઆન ગુમાની;
 તજી ધર કાજને સુખ સાજ, ગ્રહી તવ માલ દીવાની. ૧
 તજીને વેશ મુંડાવ્યા કેશ, ધરી શીર ભસ્મ ભયકારી;
 ઝીકર તવ રાત દીન કરતો, બન્યો મનમસ્ત આવારી. ૨
 દીવાનો થઇ ફરં હરદમ, છતાં દીદાર નહિં થાયે;
 તીહારા દર્શને કાજે, થયો હેરાન હું હાયે. ૩
 શીરે પરવત મુકાવું કે, હીમાળે ગાત્ર હું ગાળું;
 ચડાવું શીશ શૈલીપર, અગર આ દેહ સળમાવું. ૪
 ચડી ગીરનાર તને મળવા, ભેરવ જપ બીન ભયે ખાવું;
 થવું યા ગુમ જઇ ગંગા, અગર જગદીશમાં જાવું. ૫
 ધડી ભર સુઠં સૈયામાં, ધડી ભર દોડતો ફરતો;
 ધડીમાં જાગતો ઝમકી, ધડીમાં નામ તવ જપતો, ૬
 ધડીમાં યાદી તવ ચાર્તા, રસીકડી હું અતી રડતો;
 થયો આ જગતથી વિરકત, કરી તન સખત આથડતો. ૭

(કવાલી.)

૧૫.

અમારાં નામ અમારાં કામ, અમારાં ધામ ધારા છે;	
અમારા આમ કામાની, કૃતિનાં રૂપ ન્યારાં છે.	૧
અમારો પ્રેમ અમારો નેમ, અમારો પંથ ન્યારો છે;	
અમારો બોલ અમારો કાલ, પુરા પ્રેમીને પ્યારો છે.	૨
અમારી વાત અમારી જાત, અમારી નેક ન્યારી છે;	
અમારી નીત કૃતીની રીત, અજબ આશ્ચર્યકારી છે.	૩
ભલે ખુરા કહે અમને, બહુ બોલા કહે દુનીયા;	
વળી દેશી કહી હરદમ, પુકારે છે જહીં તહીં આ.	૪
અમે સ્વતંત્ર સદા રહેશું, અમે અલમસ્ત થઇ રૂરશું;	
અમે દરકાર દુનીયાની, ગુલામી યુક્ત નહિં કરશું.	૫
કાવ્ય અંજમના લેખો, ગમવા ધુમસુ ધરમાં;	
ખનાવા સાગરી પડશું, ટીરી પા હોમ નરતરમાં.	૬
વિજય કુંડા ઝપાટામાં, ફેલાવા તર્ક ઉછરંગે;	
નિરંતર નેહની નોખત, નવિન ગગઢાવસું સંગે,	૭
વગોણા ગાય છે દુસ્મન, તથા પરવા નહિં કરશું;	
હવે જાહીર થવા જગમાં, ઝતુની “કલાંત” થઇ પડશું.	૮

કવાલી.

૧૬

હમારા પયર મોટરથી, અધીક દોડી જતા મળતા;	
હમારા શખ્દ ટેલીફોન, થકી જલ્દી અસર કરતા.	૧

હમારી આંખ દુરખીનથી, બહુ વેગે જમ જોતી;	
હમારી લેખણી હરસુત, છટાનું માન પણ ખોતી.	૨
હમારી શાયરી સીંધુ, તરંગોના થકી તમણી;	
હમારી ઝીંક યોગીના, અવાજોથી ખરે બમણી.	૩
હમારા નયન ચુંબકથી, અતી ઉતાવળા દોડે;	
હમારા હસ્ત દર દમ્બન, તણી ઉદારતા તોડે.	૪
હમારી સ્મૃતિ સવિતા, સીકરને, તુચ્છ કરનારી;	
હમારી કોષની કહેણી, અગન ગાડી થકી ભારી.	૫
ધબેકટ્ટીક લાઇટના કરતા, અમારા ધસકની જ્યોતિ;	
પ્રમળ પ્રચંડતા ધારી, રહે હંમેશ ઉદ્યોતિ.	૬
હમારી જીભના યજ્ઞગાન, કરી નીત શેષ પણ થાકે;	
હમારી ટેક ફરસુથી, અધીકતા અંતરે તાકે.	૭
હમારી ઉર્મીના ઉદગાર, અજબ અવિકારને તોડે;	
હમારી “કલાંત” આ કહેણી, ગર્વીના ગર્વને મોડે.	૮

(કવ.લો.)

૨૭

તીહારા સખત વિરહેથી, વિતાવું વખત દુઃખ દાષ;	
બન્યો બાવો થઇ વિરક્ત, તજી મેં સર્વ ખુદાષ.	૧
કસમ ખાઇ કહું શીર ભસ્મ, ધારીને હવે ફરશું;	
તીહારા પ્રેમની માળા, જપી ઉચાર તવ કરશું:	૨

તીહારા નામની ઝાળા, લખ અહલેક ઉચરશું;	
તીહારા પ્રેમની વિણા, બળવી ગાન તવ કરશું.	૩
તીહારા પ્રેમનો પંથી, પ્રવાસે પ્રેમને પડશે;	
કઠીણ પંથે જતા કાડે, જરા દીક્ષમાં નહિ ડરશે.	૪
પુરા જે પુર્વના પ્રેમી, વસે છે પ્રેમ પુરમાંહી;	
અમને “કલાંત” તવ વિરહે, કરીશું ઝીક જમ ત્યાંહી.	૫

(કવાલી.)

૧૮

અહા ? કવિ “કલાંત” થયો બહુ કલાંત, નીગમ કૃતિ તાહરી ન્યારી;	
અજબ આ રંગ અવનીના, વિલોકી બય ભરે ભારી.	૧
કોઇ રડતા કોઇ હસતા, કોઇ ભયભીત ફીકરમાં;	
કોઇ મસ્તાન હુરામાં, કોઇ બે ભાન ખુરોમાં.	૨
કોઇ કરતા દીક્ષા જારી, કોઇ કરતા દીક્ષા ચોરી;	
કોઇ કરતા કપટકારી, કોઇ ધરતા ધરમ ભારી.	૩
કોઈ સુખપાલમાં ફરતા, ખમા મુખ કોઇ ઉચરતા;	
કોઇ દુઃખમાં દીક્ષા રડતા, કોઇ કુર કૃત્ય નીત કરતા.	૪
કોઇ શીર ભક્ષમને ધરતા, કોઇ શીર મુંડ મુંડવતા;	
કોઇ અહલેક ઉચરતા, કોઇ પુકાર બહુ કરતા	૫
કોઇ રણુ વીર થઈ લડતા, કોઇ કાયર દીસે રડતા;	
કોઇ મરતા કોઈ થીરતા, કોઇ તરતા કોઇ બળતા	૬
કોઇ પંથી તને મળવા, પ્રવાસો તીર્થના કરવા;	

- કોષ કર માલરી ફેરવવા, વખત ગાળે કો રીઝવવા;
 કોષ જગદીશમાં જોતા, કોષ બદ્રી જમ શોતા. ૭
- કોષ હરદાર કાશીમાં, જવાનીજ મનને પ્રોતા;
 કરી દોષ માળ તને નીરખે, બળવે ધંટડી હરખે. ૮
- નમી નીચા તને પરખે, ચડાવે કીંતુ તું ચરખે;
 ખરે નિર્દય તું છો પ્યારા, દયા નહિ દીલ રતી તારા. ૯
- અજબ તવ રીત ગંજબ ભારા, કળે નહિ કોષ ગુણવાળા. ૧૦

કવાલી.

૧૯

- છગરની જવાલ ક્યાં જધને, છુઝાવું હું અરે કીસમત
 દરદ દીલનું દયાવાને, કહું કોને અરે કીસમત, ૧
- ચુસાફરને મુઝાવેશું, દયા ત્યાગી અરે કીસમત;
 નદે પાટુ પડેલા પર, બની જલમ અરે કીસમત. ૨
- બળેલાંને શું બાળે તું, બદી બહોરી અરે કીસમત,
 મરેલાની પરે દધ માર, કળ નહિં કર અરે કીસમત,
- અમારી નેક નીતીપર, કાતીલ નહિ બન અરે કીસમત ૩
- અમારી હામનો બદલો, ન દે આવો અરે કીસમત
 નિતીના નાવપર તોફાન, ચલાવે શું અરે કીસમત ૪
- દીવાની આ અરે દુનીઆ, હસે છે જો અરે કીસમત
 હવે તો કર કૃપા દીલબન, વિચારી કંઈ અરે કીસમત
 તીહારા 'કલાંત'ની કહાણી, ઉરે લે તું અરે કીસમત ૫

(કવણી.)

૨૦

- જુથાવી જાન જૂતળમાં, જમાવે તું અરે કીસમત; ૧
- કદી આ ચીત ચકડોળે, ચડાવે તું અરે કીસમત; ૨
- શીમંતી છીનવી ક્ષણમાં, સતાવે તું અરે કીસમત; ૩
- દરીદ્રીને કરી વિદ્વાન, રીઝાવે તું અરે કીસમત. ૪
- નહિં મળવાતણી મતલબ, મીલાવે તું અરે કીસમત; ૫
- નહિં બનવા તણી વાતો, બનાવે તું અરે કીસમત. ૬
- નહિં ખાધેલ તે ભોજન, કરાવે તું અરે કીસમત; ૭
- નહિં પીધેલ તે પાણી પીલાવે તું અરે કીસમત; ૮
- કદી મોટર બલુનોમાં, બેસાડે તું અરે કીસમત; ૯
- કદી પંથે પગે વિચરી, ચલાવે તું અરે કીસમત, ૧૦
- કદી આલુપણો અંગે, પેરાવે તું અરે કીસમત; ૧૧
- કદી અંગે વિશુતીને, ચોળાવે તું અરે કીસમત. ૧૨
- કદી શીર છત્ર ધરણીતું, ધરાવે તું અરે કીસમત. ૧૩
- કદી બિશુત ચઢ ધરધર, મંગાવેતું અરે કીસમત ૧૪
- કદી અમૃત ચકી ત્રસી, કરાવેતું અરે કીસમત. ૧૫
- કદી વિષના કરે પ્યાલા, ઝડાવે તું અરે કીસમત ૧૬
- સજામાં માન સનમાનો, અપાવે તું અરે કીસમત ૧૭
- કદી અપમાનના વાક્યો, સુણાવે તું અરે કીસમત ૧૮
- કદી વિયોગના વનમાં, ધુમાવે તું અરે કીસમત ૧૯
- કદી સંયોગ શૃંગારે, રીઝાવે તું અરે કીસમત ૨૦
- કદી રણ ભોમમાં ભડતા, અપાવે તું અરે કીસમત

- કદી કાયર તણી મથુતી, અપાવે તું અરે કીસમત ૧૧
- અપાણો પર્વતો ઉપર, કરાવે તું અરે કીસમત
- વિકટ જંગલ વીવરની માય, ચલાવે તું અરે કીસમત. ૧૨
- કદી સુખપાલની સ્વારી, અપાવેતું અરે કીસમત.
- કદી શુળી પરે શીરને, ધરાવે તું અરે કીસમત ૧૩
- કદી માતા પીતાનું સુખ, અપાવે તું અરે કીસમત
- કદી એ સુખથી વિમુખ, બનાવે તું અરે કીસમત ૧૪
- તીહારી શી કથુ કથની, અજબરંગી અરે કીસમત
- દસાના ચક્રની મહતા, બતાવે તું અરે કીસમત ૧૫
- અજબ તવ ઢંગની કહાણી, કથાવે તું અરે કીસમત
- “ કલાંત ” કથતાં તીહારા રંગ, ચકાવે તું અરે કીસમત. ૧૬

જાહેર ખબર.

ધરમાં હંમેશાં ઉપયોગમાં આવતી અને તાત્કાલીક અ
કરનારી દવા.

પાચન ગુટ્ટીકા—આ ગોળી ફક્ત ખાધા પછી એક લેવ
ખાધેલા ખોરાકને હજમ કરે છે, ક્ષુધાને વધારે છે. અને પે
તમામ દરદોને દુર કરે છે. સ્વાદની અંદર એવી લહેજત આપ
છે કે ખાનાર માણસ પોતે ૧૫-૨૦ એકી વખતે ખાવાની હીમત
કરે છે. એક ગોળીની અંદર ૩૨ જાતની વનસ્પતિ નાખી ઘણીજ
અંભાળથી બનાવવામાં આવે છે.

જે પાઈ ભારતી એક ગોળી એવી ગોળી ૫૦ ના ૩૦-૮-૦

પોસ્ટેજ અલગ.

એ સિવાય દાદર, માથાનો દુખાવો આંખને માટે શુદ્ધ સાચા
ગોળીનો સુરમો તે સિવાય ગ્રાણુ રક્ષક ઔષધાલય અને ખીકસન
કંપનીની ચમત્કારી દવાઓ અમારી પાસેથી મળશે

સોલ એજન્ટ

એમ. ડી. રાજયગોર (મોરબીવાળા)

૬૦ ચીચ બંદર લાખખાઈ બીહીંગ

ફર્સ્ટ ફ્લોર

મુંબઈ.

